

Bhagwan Sri Rajneesh – OSHO (1931-1990)

Manipulator de suflete sau metafizician genial? A alimentat în numeroase reprize cronicile spiritual mondene ale presei de senzație, mult mai interesată de a-și mări tirajul decât de a oferi informații fondate și autentice. El este maestrul neo-tantric! Ascetul cu șaptezeci de Rolls Royce-uri e tot el! Dar, dincolo de aparențe și polemici inutile, cine este Bhagwan Sri Rajneesh? Acest maestru spiritual s-a născut pe 11 septembrie 1931 la Kuchwara, un sătuc în centrul Indiei. Este primul născut dintr-o familie cu 12 copii, tatăl lui fiind negustor, de religie jainistă. Încă din anii copilăriei și adolescenței sale petrecute în India, Osho se dovedi un spirit independent și rebel, care se opunea

acceptării tradițiilor sociale, politice și religioase ale lumii în care trăia, fiind orientat către experimentarea proprie a Adevărului și nu către dobândirea de cunoștințe pur intelectuale.

La vârsta de 21 de ani, pe data de 21 martie 1953, a atins starea de iluminare. După acest eveniment extraordinar, el se autodefinia astfel: „Nu mai doresc și nu mai caut nimic. Existența și-a deschis porțile pentru mine. Nu mai pot spune că aparțin existenței pentru că acum sunt, de fapt, părțică din ea. Când o floare înflorește, eu înfloresc odată cu ea. Când Soarele răsare, eu răsar odată cu el. Ego-ul, care face ca oamenii să se simtă individualități separate, nu mai există. Trupul meu este o părțică din natură, ființa mea este o parte din întreg. Eu nu mai sunt o entitate separată.”

Osho a absolvit studiile de filozofie la Universitatea din Sagar, cu cea mai mare medie. După nouă ani de profesorat în filozofie la Universitatea din Jabalpur, a început să țină conferințe în întreaga Indie despre religie, lovind în concepțiile, tradițiile și prejudecățile societății indiene, provocându-i pe liderii religioși la discuții publice. În întreaga sa activitate spirituală, Osho a vorbit discipolilor săi despre toate nivelurile conștiinței umane și despre toate sistemele filozofice și toate religiile. De la Sigmund Freud la Chuang Tzu, de la George Gurdjieff la Gautama Buddha, de la Iisus Christos la Rabindranath Tagore... el a urmărit să extragă esența tuturor acestor învățături, străduindu-se să le ofere cât mai pe înțelesul omului modern, bazându-se nu pe o înțelegere intelectuală, ci pe propria sa experiență spirituală. El nu aparține niciunei tradiții. *Eu sunt începutul unei noi conștiințe religioase*, spunea Osho. *Vă rog să nu-mi legați învățătura de vreo religie a trecutului.*

Discuțiile pe care le-a avut cu discipolii săi din întreaga lume au fost publicate în mai mult de 650 de volume și au fost traduse în 30 de limbi. El spunea: „Mesajul meu nu este o doctrină, o filozofie. Mesajul meu este o alchimie, o știință a transformării, așa că numai cei care-mi vor permite să le distrug ființa ignorantă și limitată pentru a putea renaște spiritual – numai acești oameni curajoși să vină să mă asculte, deoarece pentru ceilalți, ce voi spune eu va fi foarte periculos. Ascultându-mă, faceți primul pas către renașterea spirituală. Nu este o filozofie la adăpostul căreia să vă simțiți mai în siguranță. Nu este o doctrină în care să vă găsiți consolarea. Mesajul meu nu e o simplă comunicare verbală. E mult mai periculos. E moarte și renaștere spirituală.”

În martie 1974, Osho părăsește Bombay-ul, pentru a se stabili la Poona. Grupul de discipoli ce l-au însoțit pun bazele unui ashram situat în zona parcului Koregon. Acest ashram s-a dezvoltat foarte mult în anii care au urmat, mii de occidentali fascinați de discursurile lui Osho perindându-se pe aici.

În 1981, la insistențele discipolilor săi occidentali, părăsește India pentru a se stabili în SUA unde, în statul Oregon, înființează Rajneeshpouram (orașul lui Rajneesh). Mesajul său a avut mare succes în rândul occidentalilor pentru că el n-a impus nicio disciplină, n-a cerut niciun

efort personal explicând că omul este o ființă perfectă și că nu trebuie decât aici și acum să devină conștientă de aceasta.

„Maestrul spiritual – spunea Osho – nu trebuie să aibă atitudini autoritare. Un maestru vine doar ca să ajute. El e prezent doar pentru a arăta calea. Și această cale nu trebuie indicată în funcție de un sistem rigid. Calea trebuie indicată în funcție de fiecare individ în parte. Un maestru te ascultă, te observă, te învăluie cu dragostea sa și te ajută să devii tu însuși.” În loc de a convinge bărbații și femeile să se izoleze în mănăstiri pentru a medita, el susținea că plăcerea și fericirea pe care ți-o oferă această lume, trăite plenar și integrate divin, te pot conduce spre cunoașterea de sine, fapt pentru care a urmărit să-i facă pe oameni să-și trezească libertatea interioară, să învețe să trăiască din plin prezentul. Devenit indezirabil pentru autoritățile americane la sfârșitul anilor '80, se reîntoarce în India, la Poona, moment din care nu va mai fi văzut în public în afara zilelor sale de naștere.

Osho și-a părăsit trupul pe 19 ianuarie 1990. Cu câteva săptămâni înainte de moartea sa, a fost întrebat ce se va întâmpla cu tot ceea ce a dăruit el din punct de vedere spiritual după ce nu va mai fi. El a spus: „Încrederea mea în existență este absolută. Dacă există măcar un adevăr în ceea ce spun, acela va supraviețui. Cei care vor rămâne interesați de munca mea vor conduce în continuare torța, dar fără să impună aceste adevăruri celorlalți. Eu voi rămâne întotdeauna sursă de inspirație, de lumină pentru discipolii mei și sunt sigur că vor simți asta și după ce eu nu voi mai fi. Doresc ca ei să-mi dezvolte munca și să emane în jurul lor dragoste, puritate, înțelepciune, luciditate, calități care nu sunt monopolul nimănui, care nu sunt dependente de nici un sistem filozofic sau religios. Doresc ca oamenii să devină propriii lor stăpâni, să nu mai fie dominați și controlați de alte persoane.”

Comunitatea care s-a dezvoltat în jurul lui există și acum în Poona, India, aici adunându-se în fiecare an mii de discipoli din toate colțurile lumii pentru a participa la activitatea culturală și spirituală inițiată de Osho, urmărind să descopere picătura divină din ființele lor.

Fragment din **Minienciclopedia înțelepților – sec. XIX-XX**, de Angela Mayer, Ed. RAM, 1995

=====

OSHO (Bhagwan Shree Rajneesh) este unul dintre cei mai cunoscuți și controversați învățători spirituali. Viața și învățăturile lui au influențat milioane de oameni, de toate vârstele. **Osho** a fost considerat de către ziarul londonez *Sunday Time* drept unul dintre cei o mie de creatori ai secolului, de către ziarul indian *Sunday Mid-Day* drept unul dintre cei 10 oameni (alături de Ghandi și Buddha) care au schimbat destinul Indiei, iar de către autorul american Tom Robbins ca „cel mai periculos om de la Iisus Hristos încoace”. Despre activitatea sa, **Osho** spunea că ajută la crearea unui nou tip de ființe umane. Obişnuia să caracterizeze acest nou tip uman drept Zorba-Buddha, capabil pe de-o parte să se bucure de plăcerile lumești precum Zorba Grecul și, pe de-altă parte, să trăiască în calmul și liniștea lui Buddha. Unicitatea lui **Osho** constă în faptul că nu încearcă să ofere soluții sau dogme, ci instrumente pe care oamenii să le folosească în viața de fiecare zi, pentru a se realiza: „Răspunsul este în voi. Eu doar vă ajut să conștientizați potențialul de care dispuneți.” Viziunea unificatoare a lui **Osho** se regăsește în întreaga lui operă, ea incluzând atât înțelepciunea eternă a Estului cât și cele mai avansate cuceriri ale științei și tehnologiei din Vest. **Osho** este de asemenea cunoscut pentru contribuția sa revoluționară la știința transformării interioare. Originalele sale „Meditații Dinamice” sunt create în primul rând pentru a elibera stresurile acumulate în corp și minte, ușurând astfel experimentarea stării de meditație.

=====

Cazul OSHO – episodul 1

Atacurile din presă

"Există oameni care sunt cu înverșunare împotriva mea. Nu m-au văzut vreodată, nu au citit nici o carte de-a mea, nu m-au ascultat niciodată, nu știu ce fac și totuși sunt cu înverșunare împotriva mea. Uneori este surprinzător. Chiar și pentru a fi împotriva trebuie ca mai întâi să fii aproape, să cunoști, să privești, să observi. Ei nu m-au văzut vreodată. Dacă ne-am întâlni pe stradă ar trece pe lângă mine deși mă urăsc de moarte.(...)Este un fenomen extrem de rar că sunt condamnat de creștini, hinduși, mahomedani, jainiști, evrei, de toată lumea. Sunt condamnat de așa zișii religioși, de politicieni, de jurnaliști, de oamenii de cultură, de scriitori, de critici, de toți cei care fac parte din CONSPIRAȚIA ÎMPOTRIVA OMULUI". (Osho, Autobiografie)

Bhagwan Sri Rajneesh, cunoscut mai ales sub numele de Osho, este un maestru spiritual indian contemporan (1931-1990), deopotrivă cunoscut prin lucrările sale și apreciat de foarte mulți oameni, și virulent criticat și atacat de presă și autorități. Ceea ce este specific și definitoriu pentru învățăturile spirituale propagate de Osho este distrugerea condiționărilor mentale. O foarte importantă latură a mesajului său se referă la faptul că practica spirituală și evoluția spirituală nu necesită fuga sau ieșirea din lume prin izolare, și nu necesită nici măcar abținerea sexuală. În acest articol vom arăta faptul că ceea ce s-a petrecut cu Osho se înscrie în tipologia clasică a atacurilor împotriva mișcărilor spirituale și a măștrilor spirituali contemporani.

Ce a scris presa despre Osho

Probabil că nu o să vă surprindă că încă din timpul activității din India, Osho a fost numit de presă: *Gurul oamenilor bogați, Gurul Rolls-Royce-urilor, Gurul sexului liber....* Aceleași calomnii legate de sexualitate, prostituție, spălare de creier, averi uriașe, manipulare, control absolut asupra discipolilor. Cum nu este nimic nou sub soare, avem de-a face cu aceleași fotografii truate, cu aceleași minciuni, exagerări și aceeași înverșunare din partea unor oameni care nu intraseră niciodată în Poona Ashram sau nu vorbiseră cu Osho, dar vorbeau despre el de parcă ar fi cunoscut totul în cele mai mici detalii.

A izbucnit un mare scandal în presă când Eva Renzi, o actriță germană care a vizitat Poona Ashram, a organizat o conferință de presă chiar pe aeroportul din Bombay în care a declarat că a fost bătută, violată și dacă nu ar fi fugit ar fi fost omorâtă de Osho și oamenii lui. Ceea ce însă nu a relatat presa era faptul că această actriță se află într-o etapă descendentă a carierei și s-a folosit de popularitatea lui Osho pentru a reintra în atenția presei. Și a reușit să își recâștige celebritatea pierdută cu aceste minciuni scornite de o minte bolnavă. Nici măcar soțul ei n-a crezut-o, din moment ce i-a scris lui Osho o scrisoare, în care îi spunea că, întoarsă acasă, ea continuă să povestească în fiecare zi noi și noi versiuni ale evenimentelor din India și că el personal nu credea o iotă din spusese ei.

Ce scrie Osho despre calomniile din presă

"Așa funcționează mintea. Dacă ceva este scris, oamenii îl cred imediat. Cuvântul scris sau tipărit are o putere hipnotică. Dacă ceva este împotriva scripturilor, veniți imediat la mine și îmi spuneți că nu e scris în Biblie, ca și cum scriind ceva, acel lucru devine adevărat. Și dacă nu este scris în Biblie, ce? Înseamnă doar că nu e scris în Biblie. Biblia poate fi completată,

scrieți-l voi! La fel este și cu ziarele. *Oamenii cred toate prostiile scrise de ziare, gândind că dacă e scris, trebuie să fie adevărat.*

Zilele trecute citeam un ziar german. Scia acolo că am două soții, una indiană, cealaltă occidentală. Părea foarte real, din moment ce eu vorbesc adesea despre apropierea Orientului și Occidentului. Cel mai uimitor era că în fotografia aleasă pentru a le ilustra pe cele două soții ale mele, una dintre ele era... Shiva. Shiva are părul lung, iar poza e luată din spate, deci trebuie să fi fost soția mea indiană. Un alt ziar scia că eu zbor cu elicopterul. Eu, care nu mi-am părăsit până acum camera. E adevărat, zbor uneori, dar fără elicopter. Am mai descoperit tot aici că nu mănânc decât ouă, carne și raci! În altă parte, un reporter relatează că a venit la ashram devreme dimineața la ora 5:30. A bătut la ușă și i-a deschis o femeie goală care l-a îmbrățișat și a i-a dat un fruct dintr-un pom, care semăna cu un măr, spunându-i: "Mănâncă, îți va revigora energia sexuală". Veți fi surprinși, dar după ce acest articol a apărut, oamenii au început să îmi trimită scrisori. Cineva din Austria mi-a scris: "Am 60 de ani și o nevastă tânără. Te rog, Osho, ajută-mă, vreau să vin în India să îmi dai și mie din acel fruct". Ce lucruri ciudate spun și cred unii despre mine. Nu numai în India, ci și peste tot în lume. Chiar ieri am citit un articol publicat la Londra. Se spunea acolo că *spăl creierul oamenilor* și când au creierul cu totul spălat *îi trimit pe bărbați să facă munci ilegale și pe femei să se prostitueze*. Așa că feriți-vă, cel care scrie acest articol știe exact ce fac eu! Ieri am primi vești din Bombay. Un sannyasin dăduse peste niște fotografii într-un studio și în ele era cineva care semăna foarte bine cu mine la o primă privire. Dacă te uitați mai atent, vedeai că există doar anumite similarități. Am aflat că îl plătiseră pe acel bărbat să stea dezbrăcat printre femei goale și îl fotografiaseră pentru a publica imaginile în întreaga lume. Excelentă idee! Chiar au imaginație. Așa fac de fiecare dată. Și nu spun că o fac cu rea intenție. Poate se gândesc că aduc un mare serviciu umanității pentru că îi avertizează pe oameni asupra pericolului pe care eu îl reprezint".

Un jurnalist binecunoscut de la un ziar german, *Stern Magazine*, a venit la Poona Ashram pentru a scrie din interior un reportaj. A rămas timp de mai multe săptămâni și s-a bucurat de meditații și conferințe, astfel că a adunat foarte mult material. S-a întors în Germania, bucuros că va putea scrie un articol de mare succes, care va răsturna tot ceea ce se știa până atunci despre Osho. Dovada era chiar el, care locuise acolo timp de 3 săptămâni și văzuse totul cu ochii lui. Spre marea lui uimire, colegii i-au spus că e hipnotizat, că e alt om, că nu mai știe ce face și că are creierul spălat! Deși s-a luptat din răspuțeri ca articolul să fie publicat așa cum îl scrisese, doar o șesime din el a rămas așa cum era, restul fiind complet distorsionat de cei de la ziar, care nu fuseseră în viața lor la Poona Ashram, nu aveau de unde ști cum stau lucrurile, dar erau convinși că ei știu cel mai bine despre ce era vorba.

Răspunsul dat de Osho la apelativul *Gurul oamenilor bogați*

"Da, sunt un guru al oamenilor bogați, pentru că doar cei bogați vin la mine. Când vin aici, au un serviciu bun, o casă, mașină și tot ce și-au dorit. Și deodată își dau seama că nimic din toate astea nu îi împlinește. Atunci începe căutarea lui Dumnezeu... Veniți la mine pentru că sunteți frustrați de banii voștri, de succesul vostru, de viața voastră. De-abia când nevoile corpului vostru sunt împlinite apar nevoile psihologice. Când și acestea sunt împlinite, dar golul interior persistă, sunt resimțite nevoile spirituale: nevoia de a medita, dorința de a te ruga, foamea de Dumnezeu și de Adevăr".

Răspunsul dat de Osho la apelativul *Gurul Rolls-Royce-urilor*

Când și-a cumpărat primul Rolls-Royce, mașină despre care se știe că este printre cele mai rezistente și mai performante în lume, toată lumea s-a năpustit asupra lui Osho, acuzându-l că un asemenea comportament este dubios pentru o persoană cu o activitate spirituală. În

viziunea lor, există o totală incompatibilitate între spiritualitate și bunăstarea materială. Iată ce a spus Osho:

"Am lucrat în India timp de 20 de ani. Mii de oameni s-au transformat, milioane au ascultat conferințele mele și încă și mai mulți au citit ceea ce am scris. *Times of India*, cel mai mare ziar din India și totodată cel mai britanic și conservator, nu a publicat în tot acest timp nici măcar un articol despre mine sau despre activitatea mea. În ziua în care am cumpărat o mașină, a apărut un articol mare... despre mașină, nu despre mine! Ce fel de oameni sunt aceștia? Nu-i interesează de mine, de meditații, de oamenii care vin aici, habar n-au ce se petrece aici, dar se interesează de o mașină. Au venit mai mulți și au întrebat: "Putem vedea mașina?". Li s-a răspuns: "Veniți la conferința de dimineată și apoi puteți vedea și mașina" așa că a trebuit, sărmanii de ei, să asculte conferința de 90 de minute doar pentru a vedea mașina!... După ei, dacă cineva vrea să devină sfânt, trebuie să trăiască în sărăcie totală. Este ca un fel de masochism. Cu cât cineva se torturează mai tare, cu atât oamenii se gândesc că e mai spiritual. Unii vin aici și spun: "Ce rost are un ashram atât de mare?" Și-ar dori să fie ceva murdar, sărăcăcios, pentru că așa trebuie în viziunea lor să fie un ashram. Nu pot concepe că ashramul poate fi curat, frumos, confortabil. Mi s-a spus că sunt ipocrit pentru că trăiesc într-o casă frumoasă, mă deplasez cu o mașină bună, trăiesc ca un rege. Ar trebui să înțelegeți ce înseamnă ipocrizie. Trăiesc conform cu ceea ce îi învăț pe ceilalți: să trăiască cât mai frumos și să aleagă calitatea. Ați putea să îl numiți ipocrit pe președintele acestei țări (India) care, deși propovăduiește concepția lui Gandhi și non violența, continuă să mănânce carne".

Răspunsul dat de Osho la apelativul *Gurul sexului liber*

"Nu am cum să fiu un guru al sexului pentru că prin conferințele și cărțile mele m-am străduit să îi învăț pe oameni să își transforme energia sexuală în energie spirituală. Sunt împotriva reprimării energiei sexuale, pentru că reprimând-o, șansa de creștere spirituală este anulată. Oamenii care au venit la mine au devenit din ce în ce mai puțin sexuali și din ce în ce mai spirituali. Dacă vreți să mă numiți cumva, **numiți-mă gurul anti-sex**".

Cazul OSHO - episodul 2

Osho, arestat abuziv în S.U.A. Colegii de celulă și tot personalul închisorii îi devin discipoli.

Când a ajuns în S.U.A. în 1981, Osho (Bhagwan Shree Rajneesh) nu se afla la începutul activității sale de trezire și elevare a conștiințelor. Ținuse deja multe conferințe în India pe diferite subiecte de spiritualitate, inclusiv despre integrarea sexualității în spiritualitate. La Poona Ashram (centrul înființat de el în India) veneau în fiecare an tot mai mulți europeni și americani aflați în căutare de Sine, dar și foarte mulți psihologi, psihoterapeuți și medici care se întorceau apoi în țările lor și aplicau cele învățate în procesul de vindecare al pacienților cu care lucrau. În scurtă vreme, Poona Ashram și-a câștigat reputația celui mai bun centru de terapie și creștere personală din epocă.

Încă din India, Osho a propagat concepția tantrică conform căreia angrenarea pe calea spirituală nu implică deloc renunțarea la lume. Osho spunea că nu la lumea materială este necesar să renunțăm, ci la trecut și la condiționările acestuia, la sistemul de convingeri greșite care ne înlănțuie și pe care fiecare generație îl impune celor următoare. E ușor să ne dăm seama că o concepție eliberatoare a conștiințelor, propagată de Osho, nu a fost deloc privită cu ochi buni de cei ce se străduiau (și se străduiesc și acum) să mențină un sistem de condiționare a ființelor umane pentru a-i face mai ușor de controlat și de manipulat. Deja activitatea lui din India era mult persecutată (au existat situații în care discipolii veniți din întreaga lume erau

agresați de populație, autoritățile le făceau greutăți în obținerea vizelor). Venirea lui Rajneesh în S.U.A. a încins și mai mult spiritele. Ajuns în Oregon, el a întemeiat Rajneeshpuram care s-a dezvoltat rapid ca un orașel prosper de 5.000 de locuitori acolo unde altădată era doar deșert. Atacuri din partea guvernului Reagan nu au întârziat să apară.

Ce au în comun S.U.A. și Vaticanul?

Președinții anteriori lui Reagan, inclusiv Kennedy, păstrasera o distanță considerabilă între guvern și biserică. În guvernul Reagan toți au privit apropierea bisericii ca pe o necesitate imediată, ca o dovadă de netăgăduit a convingerilor lor anti-comuniste într-o epocă în care Uniunea Sovietică era principalul adversar. Astfel că era necesară o apropiere imediată de Papa Ioan Paul II a președintelui proaspăt ales, lucru care a fost facilitat de consilierul pe probleme de securitate Zbigniew Brzezinski, polonez de origine. Șeful C.I.A. a început să se întâlnească tot mai frecvent cu Papa și îi raporta direct lui Reagan despre aceste întâlniri. Toate acestea au culminat cu vizita în iunie 1982 a lui Reagan la Vatican, cu ocazia căreia a avut loc o lungă discuție între patru ochi între el și Suveranul Pontif.

Am făcut această paranteză pentru a arăta cât de strânsă era colaborarea dintre Papă și președintele S.U.A. Întrucât există mărturii ale mai multor persoane ce atestă că acțiunile declanșate împotriva lui Osho au fost cerute de cardinalul Joseph Ratzinger, șeful Congregației pentru Doctrină și credință din Vatican și al doilea om după Papă. Trebuie spus că Osho criticase în repetate rânduri în conferințele sale instituția papală și vorbise despre faptul că creștinismul de astăzi nu mai are nimic în comun cu Iisus. Din aceste motive Osho era de multă vreme pe lista autorilor interziși de Vatican, numită *Index Librorum Prohibitorum*.

„Congresul și Casa Albă sunt interesate de activitățile acestui guru și de ashramul său”

Acesta este conținutul unei telegrame sosite la Consultatul American din Bombay sub semnătura lui Alexander Haig, prim secretar al SUA, în urma cererii depuse de Osho pentru a obține viză SUA. Este firesc să ne întrebăm de ce erau atât de interesate instituțiile S.U.A. de un om non-violent, care nu făcea altceva decât să îi învețe pe semenii lui cum să facă pentru a se elibera de prejudecăți și condiționări? Anvergura forțelor puse în mișcare pentru a-l stopa ne arată însă cât de important este pentru cei care guvernează lumea ca oamenii să rămână închiștați în aceste condiționări.

Primele presiuni au fost generate de construirea Rajneeshpuram în Wasco County și de existența unui număr atât de mare de discipoli în zonă, astfel că autoritățile se temeau că **rajneesh-ii** puteau alege majoritatea consiliului local. Toate acțiunile lor, chiar și cele mai nobile, cum a fost aceea de a oferi locuințe la Rajneeshpuram oamenilor străzii, erau privite ca atacuri și încercări de a exercita un control tot mai crescut în administrarea regiunii, care putea să scape de sub controlul autorităților.

Strategii, zvonuri și descindere în forță

În 1985 aveau loc zilnic lungi conferințe telefonice pe tema Osho între Procurorul General al S.U.A. Edwin Meese, Charles Turner, Procurorul pentru Portland, guvernatorul Oregonului, șeful poliției S.U.A. și șeful F.B.I. Au fost implicate în aceste acțiuni concertate împotriva lui Osho instituții importante ale statului american precum I.N.S. (Immigration and Naturalization Services), F.B.I, C.I.A și D.E.A. Într-un interviu ulterior, Charles Turner a declarat pe față: „am încercat să utilizăm un proces penal pentru a rezolva ceea ce era în realitate o problemă politică”. Lui Edwin Meese (Procuror General și totodată consilier general pe probleme de siguranță națională) i-a revenit sarcina să găsească un pretext pentru a-l aresta pe Osho. Mai întâi au început să circule tot felul de zvonuri fără nici o dovadă cu privire la acțiuni ilegale și

extrem de grave ale discipolilor lui Osho și mai ales ale secretarei lui, Ma Anand Sheela: infestare cu salmonela a unui restaurant, incendiere de proprietăți, interceptare de convorbiri și tentativă de omor. Osho a invitat autoritățile să investigheze comunitatea, pentru a demonstra că aceste acuzații sunt false, însă nu exista nici un interes în acest sens. În timpul Festivalului de vară din 1985, la o conferință de presă, Osho a atins probleme atât de delicate, încât s-a luat decizia că trebuia stopat imediat. În octombrie soldații Gărzilor Naționale și echipele speciale Swat au înconjurat zona pentru "a-l lua în custodie" pe Osho. Au fost trimise elicoptere, din care au fost lansați direct în apă scafandri aparținând trupelor speciale pentru a-l lua prin surprindere pe cei de la Rajneeshpuram. (Da! Și cei de la Rajneeshpuram au trecut prin experiența descinderilor în forță ale luptătorilor mascați acum mai bine de 20 de ani), dar Osho nici măcar nu se afla acolo! El plecase spre o stațiune montană însoțit de mai mulți discipoli.

Osho este arestat, fără mandat

Pe 28 octombrie, avionul cu care călătorea Osho aterizează la Charlotte în Carolina de Nord pentru a se realimenta. Acolo, el și cei 6 însoțitori ai săi sunt arestați fără a li se prezenta nici un mandat. Iată ce povestește chiar Osho: "Câtă lașitate să arestezi un om care nu avea decât hainele de pe el sub amenințarea a 12 soldați înarmați. I-am întrebat dacă știu ce fac: nu aveau nici un mandat, nu știau de ce mă arestează și atunci au început să strige la mine. Le-am spus: "Nu e nevoie să strigați. Spuneți-mi doar pentru ce mă arestați" și n-au spus nimic. Mi-au pus cătușele. Le-am spus atunci: "Nu sunt un criminal și nimeni nu m-a mai tratat așa. Vin de bună voie cu voi unde doriți iar dacă vreți să mă întorc în Oregon, mă întorc în Oregon, dar vreau să știu care este motivul".

S-a aflat mai târziu că Procurorul General al S.U.A. a cerut Gărzii Naționale să mă aresteze și ei s-au mirat: „Fără nici o dovadă, fără nici un ordin al Curții de Justiție nu putem să facem asta”. Procurorul general E. Meese (care ulterior a fost acuzat de multe crime și a trebuit în final să se retragă din funcție), a cerut chiar comandantului șef al armatei să mă aresteze și acesta a râs spunându-i că niciodată în istorie nu s-a pomenit să trimiți o armată împotriva unui singur om. Și nu e numai atât, i-a mai spus șeful armatei, nu aveți nici o probă! De ce nu cereți înaintea unui tribunal să emită un mandat de arestare? Nu au făcut însă nici un demers de acest gen. Și când am fost arestat de 12 oameni cu arme încărcate am întrebat: Unde este mandatul? Nu aveau nici un mandat. Aveau doar o bucată de hârtie cu câteva nume scrise pe ea și le-am spus: „Acestea nu sunt numele persoanelor pe care le arestați. Puteți vedea pașapoartele noastre”. Erau șase sannyasini cu mine, niciunul din numele lor nu era pe acea hârtie. Nici atunci nu au vrut să audă nimic.

Am fost arestat cu cătușe la mâini, un lanț la mijloc și lanțuri la picioare. Nici nu puteam să merg. Și se temeau că aș putea să îmi ridic mâinile astfel că mi-au mai pus un lanț care unea cătușele cu lanțul de la mijloc, ca să nu-mi mai pot mișca mâinile. Au condus nebunește prin oraș, pentru că erau fotografi peste tot și dacă aceștia ar fi văzut că mă arestaseră fără mandat, toate poveștile lor despre democrație ar fi părut un non-sens. Șeriful care stătea pe scaunul din față al mașinii care mă ducea în închisoare mi-a spus: „Acolo vei fi protejat în totalitate”. I-am răspuns: „Dacă a fi încătușat cu lanțuri înseamnă protecție, atunci de ce nu îl protejezi așa pe președinte sau pe guvernatori, pentru că viețile lor sunt într-un pericol continuu. În America, 20% dintre președinți au fost asasinați. Nu este un număr prea mic. De ce nu vă țineți președinții în închisoare?”. Magistrații americani i-au negat lui Osho dreptul de a fi eliberat pe cautiune. Osho și-a exprimat disponibilitatea de fi dus cu propriul avion, sub escorta poliției, în Oregon unde ar fi trebuit să fie instrumentat cazul. A fost însă refuzat, iar ceea ce ar fi trebuit să fie o călătorie banală, de cel mult 5-6 ore, s-a transformat într-o peregrinare de 12 zile, timp în care Osho a trecut prin 6 închisori americane.

Prin închisorile americane...

După primele trei zile de închisoare, șeriful a venit să îl vadă pe Osho, întrucât cei cu care era închis în aceeași celulă îi deveniseră discipoli. Lor li se alăturaseră medicul și asistentele medicale din spitalul închisorii și în final chiar și șeriful își aduce soția și copiii să îl cunoască pe Osho. Întrucât celula în care fusese închis era prea mică pentru atâta lume care dorea să vorbească cu el și să petreacă cât mai mult timp în compania lui, doctorița închisorii a cerut ca el să fie mutat cu totul în cabinetul ei. Unuia dintre avocații care au venit să-l viziteze și care a rămas uimit de cât de mare impact a avut Osho asupra oamenilor de acolo, Osho i-a spus: „Nu am mai avut de multă vreme timp să mă odihnesc atât, toată lumea are grijă de mine. Și toți sunt preocupați de un singur lucru: când voi fi eliberat și mă voi întoarce în comunitate, toți vor să vină să petreacă acolo măcar câteva zile”. I-au adus chiar fotografii decupate din ziare pentru a le da autografe spunându-i: "asta ne va aminti că ai fost aici timp de 3 zile. În aceste zile, locul acesta nu a mai fost o închisoare".

Într-adevăr venirea lui Osho a făcut ca până seara la închisoare să sune atâtea telefoane și să sosească atâtea telegrame, încât a fost nevoie să se aducă mai mulți operatori care să se ocupe de ele. Unul din gardieni i-a spus lui Osho: "Am avut în această închisoare persoane foarte importante: miniștrii, candidați la președinție, dar nu am mai văzut până acum așa ceva. Poți fi sigur că acum nu au cum să îți facă ceva, toată lumea e cu ochii pe tine. Pot să te hărțuiască, dar nu-ți pot face nici un rău, nu își asumă riscul ăsta". I s-au trimis atât de multe flori, încât nu mai exista loc pentru ele și atunci el a cerut ca florile să fie împărțite școlilor și universităților din oraș, astfel că în ziua când a fost dus sub escortă spre aeroport, străzile erau pline de tineri care aruncau flori spre mașina sa. Osho a reușit să realizeze un lucru nemaîntâlnit până atunci, a organizat chiar o conferință de presă din închisoare.

Cazul OSHO - episodul 3

SUA contra Bhagwan Sri Rajneesh. Închis sub un nume fals, Osho este otrăvit în închisoarea din Oklahoma

Simptomele indicau clar otrăvirea și numeroși specialiști au spus că este vorba de talium sau iradiere cu plutoniu. Iată ce scrie Osho despre otrăvirea lui de către autoritățile americane.

„În Oklahoma, suspiciunile mele au devenit certitudini, pentru că am aterizat în mijlocul nopții pe un aeroport pustiu și șeriful în persoană era acolo ca să mă ia în primire, chiar el a condus mașina și cum stăteam chiar în spatele lui, am putut auzi foarte clar ceea ce i-a șoptit la ureche cel care m-a dat în primire: *Tipul ăsta este cunoscut în întreaga lume și toată mass-media mondială e cu ochii pe el, așa că nu face nimic direct. Fii foarte atent!* Am început să mă gândesc care este intenția lor? Ce vor să facă indirect? Când am ajuns în închisoare, mi-a devenit clar. Șeriful mi-a cerut să nu completez formularul de intrare în închisoare cu numele meu. Ar fi trebuit să scriu în loc David Washington. L-am întrebat în baza cărei legi sau constituții îmi cere să fac un lucru atât de prostesc. Refuz pentru că nu sunt David Washington. A insistat și a spus: *Dacă nu semnezi cu numele pe care ți l-am spus, îți vei petrece noaptea pe această banchetă rece de fier.* I-am spus atunci "Ești un om rezonabil, bine educat, nu-ți dai seama ce lucru prostesc îmi ceri să fac? " Mi-a răspuns: *Nu-mi cere să-ți răspund, pur și simplu îndeplinesc ordinele primite de sus, iar de sus înseamnă în mod cert Casa Albă, Ronald Reagan.* Eram obosit după atâtea drumuri și i-am spus: "Hai să facem un compromis, completezi tu numele David Washington sau ce alt nume vrei, iar eu semnez." El a completat formularul cu numele David Washington iar eu am semnat cu semnătura mea în hindi. *Ce ai scris acolo? Trebuie să scrii David Washington,* a spus el. "Asta îți va aminti că

indiferent cei vei încerca să faci direct sau indirect vei fi prins. E scrisul tău și apoi semnătura mea, care e cunoscută în întreaga lume și poate fi recunoscută fără nici o mare dificultate. Întreaga ta conspirație a eșuat." Ideea era că dacă completam David Washington și semnam tot așa, puteam fi ucis, otrăvit, împușcat și nu ar fi fost nici o dovadă că eu am trecut vreodată pe acolo. Fusesem adus pe ușa din spate a aeroportului, intrasem în închisoare tot pe ușa din spate, în mijlocul nopții astfel încât nimeni să nu-și dea seama de prezența mea și doar șeriful a fost prezent, nimeni altcineva. M-a dus în celulă și mi-a spus să iau una din saltele foarte murdare, plină de zdrențe (șeriful nu a atins acea saltea). I-am spus "Nu sunt prizonier. Ar trebui să te comporți mai uman. Am nevoie de o pătură și o pernă". A refuzat simplu: "Nici o pătură, nici o pernă. Asta e tot ce primești". A încuiat ușa celei aceleia murdare și mici și a plecat. Încă și mai bizar a fost că dimineața devreme, la ora 5, a deschis ușa și parcă era un alt om. Nu-mi venea să cred ochilor, adusesse o saltea nouă, o pătură, o pernă. I-am spus: "Azi noapte te-ai comportat atât de primitiv, cum de-ai devenit brusc atât de civilizată?". Mi-a oferit micul dejun la ora aceea atât de matinală, în nici o altă închisoare nu se procedase așa. I-am spus: "E mult prea devreme, de ce-mi dai atâta atenție?" Mi-a răspuns: *Mănâncă repede că în 5 minute trebuie să plecăm spre aeroport*. L-am întrebat: "Atunci de ce mi-ai mai adus saltea, pătură și pernă?" (s-a dovedit ulterior că prima saltea era iradiată cu plutoniu). Nu a spus nimic și a ieșit închizând ușa. Micul dejun nu era cine știe ce, 2 felii de pâine înmuiate într-un fel de sos: nu mi-am dat seama ce era, nu avea nici un gust, nici un miros. Dr. Amrito crede că am fost otrăvit. Poate m-au otrăvit în toate cele 6 închisori, asta a fost scopul pentru care n-au vrut să mă elibereze pe cauciuc și pentru care am petrecut 12 zile într-o călătorie care ar fi trebuit să dureze în mod normal 6 ore. O otrăvire lentă, care nu m-ar fi omorât imediat, dar care pe termen lung m-ar fi slăbit.

După cele 12 zile petrecute în închisorile americane n-am mai putut dormi. Au început să se petreacă tot felul de lucruri în corpul meu care înainte nu aveau loc: mi-a dispărut pofta de mâncare, mâncarea pare să nu mai aibă nici un gust, am o senzație neplăcută în stomac, greață, îmi vine să vomit, nu-mi mai e sete și simt o stare de dezrădăcinare groaznică. Pare că este ceva afectat și la sistemul nervos. Simt furnicături în tot corpul, în mod special în mâini, iar pleoapele mi se zbat. Când am intrat în închisoare, aveam 75 kg, astăzi am doar 65, fără să fi modificat ceva în regimul alimentar, pierd în greutate fără nici un motiv. Și există și o stare de slăbiciune permanentă, iar acum 3 luni osul mâinii drepte a început să mă doară tare. Toate acestea sunt simptome ale acțiunii anumitor otrăvuri. Mi-a căzut părul, mi-a slăbit vederea, barba mi-a albit de parcă aș fi îmbătrânit cu 20 de ani."

S.U.A. contra Bhagwan Shree Rajneesh. Acuzațiile? Încălcarea legilor emigrării și aranjarea unor căsătorii false!

„Pentru că nu aveau nicio dovadă împotriva mea (nu comisese nici o crimă) dar trebuiau să justifice arestarea mea, mi-au șantajat avocații. Avocații Statelor Unite le-au spus: "Dacă ții-neți la viața lui Bhagwan, e mai bine să nu mergeți la proces, pentru că știți și voi, așa cum știm și noi, că nu a făcut nimic și că toate cele 34 de acuzații din dosar sunt false. Dar în nici un caz guvernul american nu dorește să fie înfrânt în fața curții de un singur individ". Au numit acest caz „SUA contra Bhagwan Shree Rajneesh”. Cea mai mare națiune din lume, cea mai mare putere din istorie, bineînțeles că nu dorea să fie înfrântă de un singur individ lipsit de putere. Avocații au venit la mine cu lacrimi în ochi. Au spus: "Noi suntem aici să te apărăm dar se pare că este imposibil. Nu ne putem asuma riscul de a veni la proces, pentru că ne-au spus direct că viața ta ar fi în pericol. Astfel că am căzut de acord pentru binele tău să acceptăm două acuzații minore pentru a-i da guvernului american satisfacția victoriei, astfel încât, tot ce vor putea face este să te deporteze".

Toate acestea s-au petrecut cu 10 minute înainte de începerea procesului la Curtea Federală. Judecătorul Leavy m-a întrebat doar despre cele două acuzații care fuseseră alese de avocați.

Este ciudat că din cele 34 de acuzații, judecătorul Leavy m-a întrebat imediat doar de acestea două, fără să le verifice și pe celelalte: "Ești sau nu vinovat de aceste două crime?" Era clar că și judecătorul făcea parte din conspirație. Dar am și eu nebunia mea. Am spus "Sunt" și atât. Avocatul meu, care stătea lângă mine, Jack Ransom a continuat: "Vinovat". Astfel că s-a înregistrat acest lucru ca și cum ar fi fost o propoziție completă: "Sunt vinovat". Iar eu nu spusesem asta. M-aș fi lăsat crucificat mai degrabă decât să accept o acuzație falsă. După ce am ieșit din sală, Jack Ransom mi-a spus: "Ai creat o situație neplăcută. Din fericire, judecătorul Leavy nu a notat-o". În finalul procesului, avocatul SUA a concluzionat într-un mod penibil: "Nu am fost capabil să aduc dovezi împotriva lui, dar nici partea adversă nu a fost capabilă să dovedească altceva". Situația este de-a dreptul ridicolă, întrucât nu un nevinovat trebuia să își dovedească nevinovăția, ci guvernul care îl arestase pe nedrept trebuia să aducă dovezi în sprijinul acuzațiilor care să justifice arestarea. Contrar uzanțelor, sentința a fost pronunțată imediat și era evident că acest lucru nu era posibil decât dacă era pregătită dinainte. Osho era amendat cu 400.000 de dolari, sumă care i-a șocat și pe avocați, dat fiind faptul că delictele erau minore. În plus, era deportat din America și nu avea dreptul să revină în următorii 5 ani, iar dacă ar fi încercat, l-ar fi așteptat 10 ani de închisoare. I s-a cerut să-și ia lucrurile imediat. Avionul îl aștepta la aeroport. A trebuit să părăsească America rapid, așa că nu a putut face apel la o Curte mai înaltă.

Pentru a-și lua lucrurile, Osho e dus la închisoarea Portland: "M-au dus într-o cameră goală, în care erau doar câteva scaune. Mai erau și alte birouri dar nu era nimeni în ele. L-am întrebat pe cel care mă adusese în închisoare care e motivul pentru care camera e goală?. A spus *Nu știu*, dar l-am privit în ochi și am văzut că știe. Și când am fost dus înăuntru, era cineva în cameră care a ieșit imediat. Mi s-a spus să stau pe un anumit scaun. Și acest lucru era ciudat, pentru că erau mai multe scaune în încăpere. Puteam să aleg eu unul. Dar mi-a indicat pe care să mă așez. Mi-a spus: *Trebuie să plec, să obțin semnătura șefului meu, va trebui să aștepti vreo 10-15 minute*. Am aflat mai târziu că nu era nevoie de nicio semnătură a niciunui șef. Am putut vedea cu ochii mei pe formularul pe care îl avea în mână, așa că l-am întrebat: Unde este semnătura șefului tău? *Nu e nevoie de ea. E nevoie doar de semnătura mea că mi-am primit hainele. Nici un șef nu trebuie să semneze asta*. Era atât de nervos că transpirase tot în acea încăpere cu aer condiționat. Și, pentru că ținea hârtia în mână, formularul tremura. Când am ajuns la aeroport, am auzit că la televizor se anunțase că sub acel scaun pe care așteptasem 15 minute se afla o bombă. Poate că era un alt aranjament. În cazul în care eu aș fi cerut recurs sau aș fi negat cele două acuzații, bomba ar fi explodat. Iată de ce camera era goală. Și iată de ce chiar și omul din încăpere, care trebuia să-mi dea hainele a dispărut sub pretextul acelei semnături. Dar pentru că am acceptat o vină falsă și m-am lăsat amendat și deportat, bomba nu a mai explodat".

De ce 21 de țări îl expulzează?

Osho se întoarce în India dar, deoarece guvernul indian încearcă să îl izoleze, anulând vizele acordate celor ce vor să-l viziteze pleacă la Katmandu. Foarte rapid guvernul nepalez refuză și el vizele pentru cei care-l vizitau. Părăsește și Nepalul și începe un adevărat tur al lumii. Prima destinație este Grecia unde, deși i se acordă o viză de 30 de zile, după doar 18 poliția grecească intră cu forța în locuința sa, îl arestează și îl expulzează. Ziarele grecești relatează despre presiuni din partea guvernului și **bisericii**, care au determinat această intervenție. În următoarele două săptămâni, vizitează sau cere permisiunea de a vizita alte 17 țări din Europa, America de Sud și de Nord. Toate îi refuză viza, sau i-o revocă imediat după sosire. Oriunde ar fi aterizat, avionul său era urmat de un alt avion care avea la bord oficiali ai SUA, dotați cu o valiză plină de dosare și articole din presă ce îl prezentau pe Osho ca pe un criminal de talie grea, de care orice stat ar fi mai bine să scape cât mai repede. Italia, Germania, Anglia, Olanda, Elveția și Grecia au fost țări închise oficial. La Stockholm, aterizarea a fost respinsă

de polițiști înarmați. Se îndreaptă în 1986 spre Uruguay, țară care anunțase că într-o conferință de presă oficială va afirma în mod public că îi acordă drept de rezidență permanentă. Cu o noapte înainte ca această conferință de presă să aibă loc, președintele Sanguinetti primește însă un telefon de la Washington prin care este anunțat că, dacă îi va acorda rezidență lui Osho, cele 6 bilioane de dolari reprezentând datoria pe care Uruguay-ul o are față de SUA vor fi cerute imediat înapoi și nu vor mai fi acordate nici un fel de credite ulterioare. Malcolm Wilkey, ambasadorul S.U.A. în Uruguay îi prezintă președintelui un raport al C.I.A. în care se afirma: "Bhagwan Shree Rajneesh este un om foarte inteligent. Este foarte periculos. Este un anarhist. Are puterea de a transforma mințile oamenilor". Președintele nu are încotro și este nevoit să îi ceară să părăsească țara. În următoarele luni este alungat și din Jamaica și Portugalia. În Parlamentul European de la Strasbourg a fost introdusă o moțiune de către 12 membri directori care cereau „cooperare europeană pentru a se asigura că liderului Bhagawan nu îi este permis să intre în nici unul din statele membre ale Comunității. Parlamentul se așteaptă de la aceste state să ia măsuri în sistemele lor legislative pentru a preveni stabilirea rezidenței lui Osho pe teritoriul lor”. Deși moțiunea nu a fost aprobată oficial, comportamentul statelor respective dovedește că ea a fost respectată. În 1986, Osho se întoarce la Mumbai, în India unde rămâne până la sfârșitul vieții (1990) continuând să țină conferințe și meditații colective.

=====

Cele de mai sus au fost consemnate în baza cărții lui Max Brecher - *A Passage to America* și a Autobiografiei lui Osho. În 1989, Max Brecher începe documentarea pentru a scrie o carte despre arestarea abuzivă și hărțuirea internațională a lui Osho. Intervievează 60 de persoane care au fost direct implicate în evenimente: polițiști, șefi de închisoare, ziariști, oficialități etc. Adună documente oficiale. Nouă dintre persoanele cheie refuză să participe. Cu toate acestea, iese la iveală întreaga conspirație. Cartea este trimisă la mai multe case de editură din lume dar toate (în număr de 30) o refuză. În 1991, manuscrisul este acceptat de o editură indiană dar și aceasta anulează contractul după scurt timp. Se pare că eforturile guvernului indian de a se pune bine cu S.U.A. își spun cuvântul. De-abia în 1993, cartea este acceptată de Book Quest Publishers din Bombay. Însă lansarea acestei cărți rămâne fără nici un ecou în presă, mai ales în cea occidentală.